

4- KINH PHẠM CHÍ MA-KIỆT

Nghe như vậy:

Đức Phật trú ở khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc tại nước Xá-vệ. Khi ấy có một vị Phạm chí tên Ma-kiệt bỗng nhiên chết tại giảng đường. Các vị đồng học đặt ông lên trên giường, khiêng đến các ngã tư đường làng của thành Xá-vệ, cất lời rao truyền:

–Người nào thấy Ma-kiệt thì đều được giải thoát. Bây giờ ai thấy thi thể của ông cũng được giải thoát, sau này có ai nghe tên ông cũng được giải thoát.

Đúng giờ thọ trai, các vị Tỳ-kheo, ôm bình bát vào thành khất thực, đều nghe thấy các Phạm chí truyền rao công đức của Ma-kiệt như vậy. Thọ thực xong, các vị rửa bình bát, trở về nơi Phật ngự, đánh lễ xong, về chỗ ngồi, thưa lại toàn bộ câu chuyện trên cho Đức Phật. Nhân đó, Đức Phật diễn nói thành kinh này, truyền tôi, đệ tử Ngài phải lắng nghe đầy đủ để rộng giảng cho đời sau được hiểu rõ. Đức Thế Tôn dạy tôi phải giữ gìn để kinh pháp được trụ thế dài lâu. Ngài nói kinh Nghĩa Túc này:

*Giữ tâm tịnh, không bệnh suy
Tự tịnh, tín, tỏ chân lý
Biết như thế đều được độ,
Muốn đoạn khổ, trừ tập trước
Nhờ tâm tịnh thành phước nhân.
Có tuệ hạnh, niệm là khổ
Tận trừ ác, rõ pháp thanh
Đoạn sở kiến thật toàn tịnh
Theo đệ đạo, không thể thoát.
Học giữ giới, độ thế nhân
Không nhiễm tội là phước báo
Trừ tất cả, chớ khen thân
Trước đoạn trừ, sau nhớ nghĩ.
Đạt hạnh này, vượt bốn biển
Cứ thẳng tiến đừng lo khổ
Niệm khổ mãi, tâm bị trói
Ý tỉnh giác, trì giới hạnh
Hành tịnh hạnh tưởng khổ hành
Xả niệm ấy liền nhập hạnh.
Không nói kiêu, dùng tuệ quán
Với mọi pháp, không còn nghi
Cả thấy, nghe đều niệm xả
Rõ kiến văn gốc của hành.
Người theo trần bị sáu suy
Không niệm thân, không niệm kính
Cũng không nguyện hạnh chí tịnh
Ân oán xả, không chấp trước
Bỏ dục cầu, không mong ước
Vô sở hữu là Phạm chí.
Thấy nghe pháp, tâm thu nhiếp
Dâm, không dâm, chấp dâm ô*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Rời tâm tà, lòng sẽ tịnh.

Đức Phật giảng kinh Nghĩa Túc xong, các vị Tỳ-kheo đều hoan hỷ.

M